

bundne Liv til en Flugt mod Aandens lyse Højder, ingenlunde var hende fremmed, idet den havde tilhørt hendes Drømme fra den allerførste Gang, hun som halv-voksen var tilstede ved et af de store Vennemøder ovre i Sandinge; og skønt det virkelig var sandt, hvad hendes Veninder paastod, at denne hendes Drømmes Helt i Vinterens Løb mere og mere havde antaget Kapellanens Skikkelse, havde hun under Mødet med Emanuel ikke et Øjeblik troet, at hans Ord kunde være andet end et Udtryk for Medlidenhed, et Forsøg paa i hans Egenskab af Præst at trøste hende og tale hende tilrette. Derfor ønskede hun nu, at hun maatte dø. Hele Natten laa hun og rystede under Dynen af Angst for Dagens Komme, fordi hun ikke forstod, hvorledes hun skulde faa Mod til igen at se Mennesker, efter at hun saa forsmædeligt havde røbet sin dyre Hemmelighed.

Alligevel, da det lysnede mod Dag og Fuglenes søvndrukne Pippen begyndte at høres i Haven udenfor hendes Vindu, blev hun roligere. Hun gav sig til med mere Samling at gennemtænke, hvad Kapellanen havde sagt, og hvorledes i det hele alt var gaaet for sig. Og jo mere levende hun nu i Erindringen genkaldte sig Aftenens Begivenhed, des mere Vold maatte hun anvende mod sig selv for at skyde den Tanke fra sig, at Kapellanen virkelig havde bedet hende om at blive hans Hustru. Hun huskede det kærlige Tonefald, hvormed han havde spurgt, om hun holdt af ham, og hvorledes han havde taget hendes Haand og trykket den til sit Bryst . . . Det blev hende mere og mere umuligt at bortforklare hans Frieri.

Og næppe var hun staaet op, før hun fik Vished. Af Egnens Kludekræmmerske fik hun et Brev stukket ind gennem Vinduet, netop som hun stod og redte sit Haar; og hun behøvede blot at kaste et Blik paa Udskriften for at vide, fra hvem det var. Der stod: „Til Jomfru Hansine Andersdatter“. Indholdet bestod kun af en eneste Linie: